

La meitat de l'ànima

Carme Riera

“Com vostè pot imaginar he llegit infinites vegades el paràgraf i, encara moltes més, he intentat d’interpretar-lo, donant-li tots els significats possibles. A estones pensava que la meva mare mentia, que aquella al·lusió a la paternitat de l’amant era un stratagemma amorós, que no seria la primera vegada ni tampoc la darrera que una dona enamorada emprés una mentida com aquella per aconseguir fer tornar l’estimat. D’altres em semblava impossible que se servís de l’engany i estava segura que deia la veritat, una veritat amb la qual, per altra banda, ofenia el seu marit i a mi mateixa, estafant-nos, cometent amb nosaltres un frau immens. Em repetia que Cecília Balaguer tenia tot el dret d’enamorar-se, que, de la seva vida íntima, jo no en sabia res, que potser no era gens feliç en el seu matrimoni, que la seva fou probablement, una boda d’interès, qui sap si no es va sacrificar per ajudar el seu pare... però m’indignava que aquest dret l’hagués exercit justament involucrant-me a mi, sense amidar les conseqüències dels seus actes, i no em consolava gens, més aviat em mortificava, pensar que jo era el fruit de la passió, un aspecte que quedava bé en un drama romàntic, en què els fills de l’amor extramatrimonial són revestits d’una dignitat que els permet considerar un mèrit la seva bastardia, però gens no s’esqueia fora de l’espai acotat de la literatura vuitcentista, passada de moda...”